

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 578/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., Tichá 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v trestnom konaní ako celku vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave II, odborom kriminálnej polície, 1. oddelením vyšetrovania pod ČVS:ORP-605/1-VYS-B2-2010, Okresnou prokuratúrou Bratislava II pod sp. zn. 1 Pv 153/16/1102 a Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 1 T 99/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v trestnom konaní ako celku vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave II, odborom kriminálnej polície, 1. oddelením vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: ORP-605/1-VYS-B2-2010 (ďalej len „napadnuté konanie vyšetrovateľa“), Okresnou prokuratúrou Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) pod sp. zn. 1 Pv 153/16/1102 (ďalej len „napadnuté konanie okresnej prokuratúry“) a Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 T 99/2017 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“).

2. Predmetom napadnutého konania ako celku je trestné konanie vedené proti sťažovateľke a spoluobvinenému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoluobvinený“) pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 218 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že prípravné konanie bolo ukončené 19. júna 2017, keď vec dozorujúca prokurátorka okresnej prokuratúry podala na okresnom súde pod č. k. 1 Pv 153/16/1102-30 obžalobu na sťažovateľku a spoluobvineného pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 218 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Okresný súd trestným rozkazom sp. zn. 1 T 99/2017 z 26. júna 2017 (ďalej len „trestný rozkaz“) uznal sťažovateľku a spoluobvineného za vinných z už uvedeného trestného činu, ktorý bol však v dôsledku podaných odporov tak zo strany sťažovateľky, ako aj spoluobvineného zrušený, pričom podľa názoru sťažovateľky do dátumu spracovania tejto sťažnosti okresný súd nenariadil termín hlavného pojednávania, a preto skončenie predmetnej trestnej veci je v nedohľadne. Ďalej sťažovateľka skonštatovala, že podľa „štrasburskej judikatúry“ sa sťažnosť na prietahy podaná predsedovi všeobecného súdu nepovažuje za účinný prostriedok nápravy, a preto sa touto sťažnosťou priamo obracia na ústavný súd.

3. Sťažovateľka v podanej sťažnosti zastáva názor, že dĺžka celého prebiehajúceho trestného konania ako celku od momentu vznesenia obvinenia predstavuje dosiaľ tri roky a jedenásť mesiacov (celkovo 47 mesiacov do dátumu spracovania tejto sťažnosti, pozn.), a teda nie je ničím ospravedliteľná. Podľa jej názoru už iba samotná skutočnosť, že len policajné vyšetrowanie, resp. predsúdne konanie trvalo takmer štyri roky, bez ohľadu na akékoľvek dôvody je dostačujúca na vyslovenie porušenia jej označených základných práv. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že *„Pokiaľ ide o predsúdne štádium trestného konania (pátranie, vyšetrowanie) Európsky súd pre ľudské práva... pokladá trestné konanie za jeden celok. Navyše judikatúra ústavného súdu vychádzajúca zo štrasburskej judikatúry vníma a posudzuje dĺžku trestného konania citlivejšie ako dĺžku civilného konania.“*. Opierajúc sa o „štrasburskú judikatúru“ sťažovateľka žiada ústavný súd, aby *«preskúmal celú dĺžku trestného konania, nie iba izolovane vo vzťahu k orgánu verejnej moci, pred ktorým sa vec aktuálne nachádza, pretože ten orgán (v čase spracovania tejto sťažnosti) dokonca nemusí spôsobiť prieťahy v konaní alebo ak aj spôsobí, tak nie v takom rozsahu, aby ho bolo možné zaviazat' k prípadnému vyplateniu finančného zadosťučinenia. Inak povedané, podľa štrasburskej judikatúry nie je dôležité, aktuálne pred ktorým konkrétnym orgánom verejnej moci sa daná vec nachádza, rozhodujúca je jedine celková dĺžka konania, za ktorú v danom prípade zodpovedá Slovenská republika ako právny štát. Ak by ústavný súd nepreskúmal celkovú dĺžku trestného konania, teda od momentu vznesenia obvinenia až po súčasnosť, hoci o to sťažovateľ výslovne žiada, tento postup by nebol súladný s kritériami dohovoru, pretože sťažovateľ by nemohol mať úžitok z „účinného prostriedku nápravy“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva... V takom prípade by došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 dohovoru posudzovaného samostatne i v spojení s článkom 13 dohovoru (Rozhodnutie ESLP vo veci Hoholm proti Slovenskej republike, rozsudok z 13. januára 2015)...»*. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie poukázala aj na to, že podľa § 209 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vyšetrowanie obzvlášť závažných zločinov je potrebné skončiť do šiestich mesiacov od vznesenia obvinenia; v ostatných prípadoch do štyroch mesiacov. V nadväznosti na uvedené konštatuje, že v jej prípade *«dokonca ide „len“ o prečin, kde uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 10. 10. 2013 a obžaloba bola podaná dňa 19. 06. 2017, z čoho vyplýva, že len dĺžka*

samotného prípravného konania, tzv. policajného vyšetrovania, bola prekročená 10,5 násobne, čo je zjavným porušením § 209 ods. 2 Tr. por.».

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania vo veci rozhodol a vydal takýto nález:

„• Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v trestnom konaní ako celku vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave II, odbor kriminálnej polície, 1. oddelenie vyšetrovania, ČVS:ORP-605/1-VYS-B2-2010; Okresnou prokuratúrou Bratislava II... 1Pv153/16/1102 a Okresným súdom Bratislava II... 1T/99/2017, porušené boli.

• Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € (slovom desaťtisíc eur), ktoré sú povinné Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave II... v sume 8 000 € (slovom osemtisíc eur) a Okresná prokuratúra Bratislava II v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur) povinní vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

• Sťažovateľke priznáva trovy právneho zastúpenia, ktoré sú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave II... a Okresná prokuratúra Bratislava II povinní vyplatiť na účet jej právneho zástupcu...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadne svojich práv (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

11. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 37/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne vychádzajúc pri tom z účelu týchto práv, ktorých

spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05). Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, IV. ÚS 21/2012). Prezentovaný názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

II.A

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod ČVS: ORP-605/1-VYS-B2-2010 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 153/16/1102

12. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na konanie bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni po začatí trestného stíhania, keď sa občan stáva účastníkom tohto konania buď ako obvinený, alebo ako poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02). Účel základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorým je predovšetkým odstránenie stavu právnej neistoty obvineného, sa aj v prípravnom trestnom konaní sleduje konaním a rozhodovaním príslušných orgánov v primeranej lehote (III. ÚS 99/02, II. ÚS 649/2016, II. ÚS 215/2015). Právna neistota sa týka toho, či orgán činný v prípravnom konaní (spravidla vyšetrovateľ) navrhne podanie obžaloby alebo navrhne v závislosti od výsledkov dokazovania v prípravnom konaní iný spôsob konečného rozhodnutia, napríklad zastavenie trestného stíhania (I. ÚS 316/2014).

13. Sťažnosť na postup vyšetrovateľa, ako aj postup okresnej prokuratúry bola ústavnému súdu doručená 14. septembra 2017, teda až potom, ako bolo ukončené prípravné konanie (z chronológie úkonov predložených sťažovateľkou vyplýva, že prokurátorka okresnej prokuratúry podala 19. júna 2017 okresnému súdu obžalobu, pozn.) a predmetná vec sa už nachádzala v štádiu prvostupňového konania, v rámci ktorého koná a rozhoduje okresný súd. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu označené orgány činné v trestnom konaní už neboli oprávnené v predmetnej trestnej veci konať, pretože spis sa nachádzal na okresnom súde, a teda označené orgány činné v trestnom konaní nemohli ovplyvniť priebeh konania a ani porušovať sťažovateľkou označené práva. Ukončením vyšetrovania a podaním obžaloby označené orgány činné v trestnom konaní vykonali všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha týchto orgánov verejnej moci pri odstraňovaní právnej neistoty skončila v prípade vyšetrovateľa skončením vyšetrovania, predložením spisového materiálu príslušnej prokuratúre a zo strany okresnej prokuratúry podaním obžaloby okresnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd ešte poznamenáva, že proti namietanému porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom označených orgánov činných v trestnom konaní sa sťažovateľka mohla brániť podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v čase, keď sa vec nachádzala v konaní pred týmito orgánmi verejnej moci a tieto ešte mohli ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom.

14. Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03, I. ÚS 46/2010). Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ dozvedel o zbytočných prietahoch, teda o „inom zásahu“ voči orgánom činným v trestnom konaní, ktoré sťažovateľka označila aj za porušovateľov svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže v trestnej veci, v ktorej sťažovateľka vystupuje ako obvinená, v čase doručenia sťažností ústavnému súdu

už nekonali označené orgány činné v trestnom konaní (prípravné konanie bolo ukončené 19. júna 2017 podaním obžaloby, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 14. septembra 2017), ako aj so zreteľom na podstatu a účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako podanú oneskorene, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 99/2017

15. Ústavný súd v prvom rade poukazuje ku svojej ustálenej judikatúre v zmysle, ktorej vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, I. ÚS 66/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 61/03, I. ÚS 92/03, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, alebo konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné jeho uzavretie spravidla očakávať (rozhodnutia ESLP vo veci Libanský v. Česká republika či Králiček v. Česká republika), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

16. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že aktuálne sa predmetná trestná vec nachádza v štádiu konania pred okresným súdom, ktorému bola 19. júna 2017 podaná obžaloba. Okresný súd následne 26. júna 2017 vo veci rozhodol trestným rozkazom, proti ktorému sťažovateľka a spoluobvinený podali odpor, v dôsledku čoho bude okresným súd v napadnutom konaní postupovať prejednaním veci na hlavnom pojednávaní. Vychádzajúc z doterajšej judikatúry ústavný súd konštatuje, že dĺžka napadnutého konania okresného súdu nie je takej povahy, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť zbytočné prietahy v konaní a v nadväznosti na to aj porušenie základného práva sťažovateľky garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. V dôsledku uvedených skutočností ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť sťažovateľkou podanej sťažnosti v tejto jej časti, teda smerujúcej k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 1 T 99/2017, v dôsledku čoho ju odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017